

עין משפט
נר מצוה

א [טושי"ע י"ד סימן נח
ספיק ב]:
צב ב מ"י פ"ה מהלכות
מאכלות אסורות
הלכה א והלכה ה שם
לארץ קטל:
צד ג מ"י פ"ג מהלכות
אבות העומות הלכה
א:
צה ד מ"י פ"ד מהלכות
מאכלות אסורות
הלכה יח ופ"ה הלכה ה:

תורה אור השלם

1. נבלה וטרפה לא
יאכל לטמאה כה אני
וי: ייקרא כב ח
2. וכל בהמה מפרסת
פרסה ושסעת שסע שתי
פרסות מעלת גרה
בבהמה אתה תאכל:
דברים יד ו

רבינו גרשום

אפי' אל קדם וסילק
כלומר אפי' אל קדם
וסילק אל אפי' אתו נותן קדם
החמיכות וזהו דבר רמז
ומינו דבר אחר וזה
זהו דבר אחר ושאלתי
מנו בזה על כללם אם
איתו נותן טעם בדרוש:
וסבר י' יהודה איסור
חל על איסור ליכנס
איסור וסילק (נ"ד) אל
אל איסור (נ"ד) [ומתאם]
כלומר שמחללה נאסר
לכנס ולסילק נאסר
זהו כפי מה שכתבנו
ואל איסור בהמה נאסר
ואל איסור דבר
דקתו והלא מבי
עקב נאסר גיד הנשה
כי כלומר מדרוש וסילק
דאיתו נותן כפי
חילא איסור וסילק

ק:

דאיכא למאן דאמר אפילו נפל ס
ההיתר כאלו אינו ושאר יום רבים
שיין עמנו של היתר נעשה איסור
למשכב כאלו הוא יין נכר ויטערך
המים כדי לטעם בן ומימי י"ל
דהם מיירי כגון שלא היה
שם יין נכר כדי ליתן טעם בשל
היתר אפילו ולא נאסר אלא ע"י
כל שהוא יכיוון דלא היה אלא
משכו לא האמרין דלעיל אפי' דלא
דמי לעיל לא האמרין דלעיל אלא
לעיל אלא לעין שלא תאסור
האחרות אבל היה עצמה
נאסרה במשכו וכיון
שנאסרה אסורה לעולם למד
(לקמן q. אפסר לקוחטו אסור ומ"מ
ד' ש' לומר דההוא דשרי בע"ז
אפילו נאסר גפלו המים לנכסו
למקוחטו מותר והיה ממיר כמו
כל החמירה עצמה ומדקאמר
הסם כן תאסור ההיתר בנו
מאל דאיסורא דנ"ט ובי לכת נ"ט שרי
אין ראה לפירושו דאיכא
לממיר דלירי כגון ששנפגל
כל ההיתר בבת אחת שנפגל
לאחור האסור אבל א"ל
נ"ל: בבת אחת ראשון
אסור (א"ל) ועשה יין נכס
לקסור הבא אחריו דפירש' פקד
קסוי הסם (ועל פ. טו.) ונפי פירוש
הביתו אסרי ודאי מותר
לא שיהיה להגביל על מין
ההשאה יורה גדולה שאי
אפשר להגביל בתוך כלי
אחר היכי משתריא דאין
במים ס' לטעל האיסור ואי
שיחור ומגעילא כשיהיה והלא
המים ההאסרים נעשו נבלה
ומחורין ואוסרין ואי לא
משערין אלא באיסור עצמו
יחלה דוח אין לומר דשכאין
בה יומא דלא נאסרין אומה
דלא לא אסרה תורה אלא
קדרה בה יומא ואין רשאי
במורה נאסר דאיכא לממיר
דלא אמרה תורה להגביל
אלא כלים קטנים בתוך כלי
גדול שיהיה במים ששים
כדי לטעל האיסור וכתב רבי
יהודה דנראה לריי להחמיר
בדבר כיון דאין דאיה
בדורה: ה"ו מין ומימי ודבר
אחר ב' אימור רשעים
דמנו שצריך שיהיה ברוב
ענין לטעל החמירה באיסור
כן צריך ממי שיהיה ס' משחית
החמירה של היתר לטעל
מן הירוצה ששיעור ב' החמירות
דמיון שנבלה הירוצה
בחמית האיסור נעשה נבלה
שנפגל אפי' כן ממנה ודאי
שאר הירוצה חמיר שהוא מין
האסור

בספרנו כל הדבר (למקום דף קמ). גבי כוית בשר שנפס למחך יורה של
החלב אמר רב בשר אכיל חלב מותר ואי אחרת אפשר לסיקוטו אכיל
חלב מותר חלב נבלה היא פירוש דחלב שנבלה בבשר נעשה
נבלה וכשנפלט אח"כ אוכל כל החלב מפני שהוא מיון:

סלק את מינו כמי שאינו ואת שאינו מינו רבה עזי וטבטלא
הקשה רבינו אפרים דלמחר בפרק הילוקא בהמה (בטעות כג.)
ההלוקא יזיר של ע"ה משקין במים וטעור ואי רובא מים טהר להו
הבסקה ואי רובא פ"ו (ו) לאו רב קיבולו טומאה הוא והיך מיעטא
דמים בטלי ברובא וקאמר לא שני אלא לטבול בו פיתו אבל לקדשה
ממלא מין את מינו ויעשור והשפא הייך יעשור אמאי לא קאמר סלק
את מינו כמי שאינו ושאינו מינו דמטיל הליך רבה על מים טומאים
ומטבטל לעולם הליך שהאז רזו מבטל אותם מים העמלים וי"ל א'
ולא דמי דהא אין מינו נאסר אלא מנה האיסור שנתערב בו ואי
לאאפשר להבדילו ובכל מקום ששינו היתר הוא ולפיכך שיך לומר
שסלק את כלל ההם דמינו עצמו והלא מזהה מגע מים טומאים א'
הם טומא ממנהיטין דמאי קאמר ר' יהודה אמאי מבני יעקב נאסר ודעין
וטומאה כמו שפירש בספיקן במסקנא ואמר דיקא נמי דקאמר וכן הו'
לדאסור על גל איסור בכל מקום וגורא להרבי רבינו שמואל דיש ליישב דס'
וישבור מותר י"א כ"ו' ולהכי פריך ר' יהודה והלא אף לבני יעקב נ'
ויכול להקשות דלמרחין בפרק בהמה המקשה (ענין דף ע"ה.) הפילה
לדיכא למ"ד התם דאסור אדירא גרים ובמהה טומאה כאלוהי דמי'
בדבר דרחמנא תמר על חלב שור או כשכ או עז ואין זו הקרי'
הוא

גיד הנשה פרק שביעי חולין

אֲחִינוּת יִשְׂרָאֵל כְּשֶׁלֹּא קִדְּשׁ וּסְלָקוּ. וְלֹא מִיִּתְחַרְי שֶׁל חֲסִידוֹת אֵלָּה מִשּׁוּם חֲסִידוֹת הָיְתָה קִמְיִיתָ: **דָּבָר מִן וּמֵינוּ**. כְּגוֹן נִבְלָה וּשְׁחֻטָּה: **וְדָבָר אֲחֵר**. כְּגוֹן תְּבִלִּין וְרוֹטְבֵי מִינֵי דְהִיתָר אֵינִי מַבְטְלִי לְחִסְרוֹ וְלֹא מוֹסִיפִי אֵלָּה קִלְקָהוּ כְּמִי שֶׁאֵינוֹ בְּקִדְּשָׁהּ וְנִשְׁאָרוֹ הַנִּבְלָה הַרוֹטְבֵי

ובעלה נבלה ברוטב וביקפה. הלכן
נמה טעם בראשונה חמלה בעד
שלא רבה הרוטב עליה ואח"כ נתן
מים וקופה וחמירות ותוספה חמ"ה
לראשונה על הנבלה ואחריה הכל מפני
שהן מינה ולא מזו חמירות לבטלה
ואח"כ שיש בזה יותר מששים והרוטב
לכדו אין צו כדי לבטל שיהיה:
בתני ואינו טובב בעמלה. שחם
אכל גיד הנשה על טמא חמ"ד לו
בגידו טעם לוקח טעם טמאה ולא

מאוס גיד ולמ"ד חן טעם בגדיך
 פטור מכלום דבטורה ען הוא
 והטורה חייבה עליו אבל בטמאה אינו
 טוא: **מבני יעקב נאסר**. דכתיב
 (בראשית כ"ג) על כן וגו' ועדיין טמאה
 מומרת לכן עד מתן טורה: **אמרו**
 לו. פסוק זה שזאכירו עליו כסני

מאה נמי איסור גיד
יבא וסבר ר' יהודה
התניא 'האוכל גיד
אחר ר' יהודה מתיב
ולם קסבר 'ש בגידן
ג: בשליל דאיסור גיד
הדרי קאתי ומי מצית
תנן 'ונהג בשליל ר'
שלי' וחלבו מותר
דרחמנא אמר: כל
בטמא נזהר ומי
בהרי הדרי קאתי

לעמלה מי שאיסורו משום בל תאכל
נבלה איז אומר דך שטעמט דאס איז
זיין שאינו אסור משום נבלה אלס משום
עוף טמא. ומדקדקט און איסורו משום
נבלה אלמא ספיקא ליה לא אחיז
איסור נבלה יסוחריל איסור טמא:
ווי תימא קסבר אין צנידין בל"ט.
ואין קאן איסור טמאה אלס משמע
גיד: ור"ש פוער. לגמרי משמע
ולקמיה"ז מפרש טעמא: הי"ד לעולם
קסבר י"ז צנידין בנותן עט קסבר
נוסב בשליל דאיסור טמא ואיסור
טמאה ב'ז. משעת יצרת ודל חלו

אִינוּ נוֹהַג בְּשָׂלִי. וְעַל כִּרְחָק אִיִּסּוּר טוּמְאָה חַל עַל הַשְּׁלִיף שֶׁהֵרֵךְ לִיבֹרְתוֹ טוּמְאָה וְאִיִּסּוּר גִּד אִינוּ חַל עַד שְׁנֹלֵה וְהִיט חֵייל אִיִּסּוּר טוּמְאָה: **כֹּל בְּכֶסֶּה**. וְאִפְּלוּ חֲלָצוֹ וְגִידוֹ דִּמְהֵא קִרָּא נִפְקָא לָן הֵיטָּה שֶׁלִּי בְּשִׁמְעִתָּהּ הָאֵס בְּפִרְקָא בְּהִמָּה הַקּוֹשָׁה (וְעַל ט:.) הַנּוֹיִר מִגִּלְתָּה. אֵלֶּה הָאִיִּל עֲלֵיהֶם טֻמְאָה מִזֵּר דְּכִמְיָא (וּמִדְּנָר ו') וְהֵימִינוּ הָרֵאשֻׁנִּים יִפְּלוּ וְיִמְגַּלְתָּ וְחֹזֵר וְיִמְנָה וְיִבְרָא (סס.) וְלֹא רָאִשׁ בִּיט סִימְרָתוֹ: **שֶׁלֹּא נִתְקַשְּׂרוּ**. לְדִיכָא עֲדִין כִּימָּה בְּשֶׁר בְּכֹלֶיהָ וְכִיּוֹן דְּלִמְיָה שֶׁלֹּם מִמֶּנָּה בְּהֵלֵךְ. אֲלֵמָּה חֲלָצָה וְעִרְלִין אֲכָרִים קוֹדֵם לְגִידִין וְשׁ"ס טוּמְאָה חֵייל עֲלֵיהֶם: וּמִשְׁנֵי **אֶע"ז** דְּאִיִּסּוּר טוּמְאָה קָדִים אִמִּי אִיִּסּוּר גִּד וְחֵייל עֲלֵיהֶם **שָׁק**. וְאִשְׁנֵי חֲמִיר הוּא יוֹסֵב בּוֹ כַּח לְחֹל עַל אַחֲרִים וְהוּא חֹמְרֵי שְׁנוֹהַג בְּכִנֵּי נֶחֱ לִר' יְהוּדָה בְּדִקְנָה וְהֵלֵךְ מִזְנֵי יַעֲקֹב כ'ו' יִדְקָא נָמִי. טַעֲמָה דְּרִבִּי יְהוּדָה שְׂמוֹס הָאִי טַעֲמָה הוּא מִדְּלִיף מִזְנֵי יַעֲקֹב וְקוֹדֵם מִתָּן חוֹרֵה בֵּין גִּד הוּא: ה"ב

שיך לומר סלק: **וְכִי תִּזְמַן אִין בְּגִידִין בְּנִיָּהּ**. נפי זה היה יכול
 מזה טמאה מותרת לכן דמשמע דמשמע זה יש לחול איסור גיד איסור
 יכול להקשות למאי דבעי מעיקרא למימר דטמא דר' יהודה משום
 דר' יהודה דטמא דת"ק כר' שמעון דבסמוך משום מי שגזרו אסור
 אר ועדיין בבמה טמא שדרה מותרת: **אבל** בבבבא נהר: היה
 ל חלבו כחלבי חיה חדשים קא גרמי לה אלא עדיפא מיניה פריך
 כיון דלא שיך בה כל בבבמה כחלבו ועוד יש לומר דלמא שמי
 ור וכשד ועז אכל גיד אסר הכתוב כל מקום שיטנו על הקפ:
 ורבי

מסורת הש"ס

(א) לקמן קח. מנחות כב.
(ב) ואחשׁוּט: שטן נדה מב:
ע"ש. (ג) וספחים כב.
(ד) לעיל פט. (ה) ג"ו לעיל
פט. מיד מט. (ו) ונעיל
ג. לקמן קב. (ז) ספחים
כב. (ח) אחר פרשה ד.
(ט) עין רש"י ורש"א.
(י) ודף קא. (כ) ודיה
רוזין.

גליין הש"ס

תום' ד"ה (בע"א)
בשקדו ובז' יסוד אסר
לסוחטו סותר. ק"ל ה'
מח' דה"ל שמעתא בע"ז
הוא ר"י דסנר במסורס
דאסר לסוחטו אסור:

הגהות הב"ח

(א) תור"ה (בע"ה) בשקדס
וכ' ראשון נעשה איסור
ונעשה נסך כל"ל ותיבת
יין נמחק: (ב) ד"ה סלק
וכ' ואי רובא ליד ציד
ללא:

הגהות מהר"י
לנדא

[א] תורה (מעבר לך)
בשקדים וכו' אסילו נפלו
המים לבקוף יסבור אספר
למחוטו מותר ג"כ פ"י
בלספור משהו יסבור
לדפסר לבחוטו מותר
שמחיר כזה לענין דלא
אמרינן חגיג' ק"ה מותר
גם אחת חתיכה ועיין
לקמן ק"ה ע"א ד"כ ור"ה
וה' יחנן וכו' יענין בעינן
עג ע"ב ובחסין ד"ה
מקוים וכו' ודו"ק:

מוסף דעם 11

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones